

Zörgető

Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. (Jel 3.20)

VI. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

2014. NYÁR

2. oldal: 85 éves templomunk

3-4. oldal: A közösség éltető ereje

5-6. oldal: Gondnoki beszámoló

7-8-9-10. oldal: Csendes napok Tahiban

11-12-13. oldal: Úti beszámoló

14-15 oldal: Gyermekeknek:

A telhetetlen mackó

16. oldal: Alkalmaink

85 éves a rákosfalvai református templom

Az önálló templom építésének gondolata a 1920-as években merült fel az ekkor a Kőbányai Református Egyházközséghez tartozó gyülekezetben.

A mai Rákosfalva Budapest 1873-ban történt egyesítése után a X. kerület keleti részét képezte 1935-ig. A terület az 1870-es évektől kezdett kiépülni, miután megtörtént felparcellázása. Az idetelepülők többsége földszintes házakat épített és mezőgazdasági munkából élt. A városrész jobb megközelíthetőségét segítette, hogy 1888-ban megépült a fővárost és Gödöllőt összekötő HÉV-járat. Az egykori, Szigligeti utca 29. szám alatt működött az 1900-as évek elejétől 1952-ig a Rieger testvérek magyarországi orgonagyára, ahol több száz magyar templom részére készítettek hangszert, a veszprémi-bazilikától a Mátyás-templomon át a rákoscsabai református templomig.

A mai Rákosfalván található tíz emeletes panelházak az 1970-es években épültek, míg a régebbi időkből csupán „hírmondónak” maradt három épület, a Szent István-plébánia-templom, az Álmos Vezér téri iskola, és a Cseresep (Művelődési) ház.

A Budapest-Rákosfalvai Református Egyházközség temploma 1928 és 1929 között épült, bár a Kerepesi út kőbányai oldalán található, mégis a hívek jelentős része a XIV. kerületben él.

A Rákosfalván élők számára az első istentiszteletet 1897 nyarán tartotta Kovács Emil (1868-1922) későbbi fasori lelkipásztor, özv. Panyi Ferencné házának udvarán. 1919-ig magánházak adtak helyet az istentisztele-

teknek, az után pedig a Álmos vezér téri iskolában gyűltek össze istentiszteletekre.

A templomépítés költségeit fedező adománygyűjtést és magát a templomépítést Hatolkay Kázmér lelkipásztor vezette. A templom kialakítására több tervvariáció is készült. A templomtér alatt található a gyülekezeti terem – itt elsőként Budapesten –, a toronyt pedig jobb oldalt tervezték a templomhoz építeni. Az építkezés 1928. október 28-án indult, a főváros által adományozott telken, Frecska Imre építésmérnök a középkori formavilágot idéző tervváltozata alapján. A kivitelező id. Kecse Nagy Sándor vállalkozó volt. A templomot 1929. május 12-én Ravasz László Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke szentelte fel. A toronyban két harang lakik, amelyeket Szlezák László öntött, az egyik 150, a másik 200 kg tömegű.

A téglából épült templom külső kialakítása román kori és korai német gótikus építészeti elemeket tartalmaz. A templomtér hátsó részén karzat található, orgonával, mely a templommal egyidős. A liturgikus tér a 268 férőhelyes templom egyenes lezárású fala előtt kapott helyet, fából készült berendezéseit visszafogott díszítés jellemzi. A szószék hangvetője a magyar klasszicizmus formanyelvét idézi. Fölötte a kerek színes üvegablak, Jézus vérének kelyhét ábrázolja. A templom karzatán álló egy manuálós orgona, a rákosfalvi Rieger-gyár eredeti épségében megőrzött példánya, amely a templom szentelés évében 1929-ben készült.

Millisits Máté

Forrás: www.reformatus.hu

A közösség éltető ereje

Én úgy kerültem ide a Rákosfalvi Református Gyülekezetbe, mint a napkeleti bölcsék a betlehemi jászobölcsőhöz: egy csillag vezetett ide. No, nem olyan csillag, ami fenn ragyog az égen, és nem is olyan messziről mutatta az utat – hanem itt a Kerepesi úton költözködés közben láttam meg az út jobb oldalán a kis templomot, és a tornyát díszítő csillagot. Azt ígérte nekem az a csillag, hogy itt egy református gyülekezetnek kell lennie. Megálltam hát – és rátaláltam a gyülekezetre.

Azóta alig néhány hét telt csak el, és nagyon hálás vagyok azért, hogy ez alatt a meglepően rövid idő alatt igazán, mély értelemben is rátaláltam a gyülekezetre. A gyülekezet ugyanis akkor „van meg”, ha közösségben vagyunk egymással – ez az egymással való közösség Isten áldása és ajándéka. A közösség ígérete már akkor benne volt a levegőben, amikor első alkalommal a nagycsütörtöki passióolvasás alkalmával itt lehettem. Minden gyülekezetnek légköre van. Nem tudom, mik azok a csatornák, amelyek ezt közvetítik, de légköre van az áldásnak, a befogadásnak, a szeretetnek, légköre van annak, ha valahol az Igét szentnek tartják, az Urat szeretik, és ezt a légkört még a falak is sugározzák.

Nagy ajándék volt számomra, hogy az idekerülésem után nem sokkal sor kerülhetett a gyülekezet rendszeres csendes hétvégéjére Tahiban. Gyorsan átszerveztem a dolgaimat, hogy ott lehessek. Mert korábban többször tapasztaltam már,

hogy az ilyen csendes hetek, hétvégék azt a szerepet töltik be a keresztyén közösségekben, mint a katalizátorok a biokémiában: felgyorsítják a kötődéseket. Az élő szervezetekben nagyon sok molekulának kell ahhoz összekapcsolódnia, hogy az egész rendszer működhessen – de a molekuláknak az a természete, hogy nehezen igazodnak egymáshoz, lassan jönnek létre a kötések, mire nagy nehezen összekapcsolódnának, már el is sodródtak egymás mellől. Ezért teremtett Isten katalizátorokat belénk, amik a folyamatokat térben, időben összerendezik és felgyorsítják. Jézus nem oktatótt biokémiát. Bár tudom, hogy ért hozzá, nekem is segített már megérteni dolgokat, sőt a biokémia is beszél Jézusról – de erről majd máskor. Azt viszont időnként megtette Jézus, hogy félrehívta a tanítványait egy csendes helyre – hogy csak Vele, de közben egymással is közösségben legyenek. Nagyon sokszor tanított, még a főpapi imában is beszélt arról, mennyire fontos a megváltottak, a tanítványok egymással való közössége.

Egy alkalommal (Mt.25:31-46) Jézus arról beszélt, hogy a végső számadáskor, amikor az üdvösséget vagy a kárhozatot meghirdeti egyenként felettünk, egyetlen döntő kérdés az lesz: hogyan viszonyultunk Hozzá, az Ő személyéhez és váltságművéhez. Ez ennek az igazsakasznak a fő üzenete, de számomra megszületett egy életre szólóan fontos „mellékzöngéje”, másodlagos üzenete is ennek az Igének. Jézus ugyanis elmond egy felsorolást:

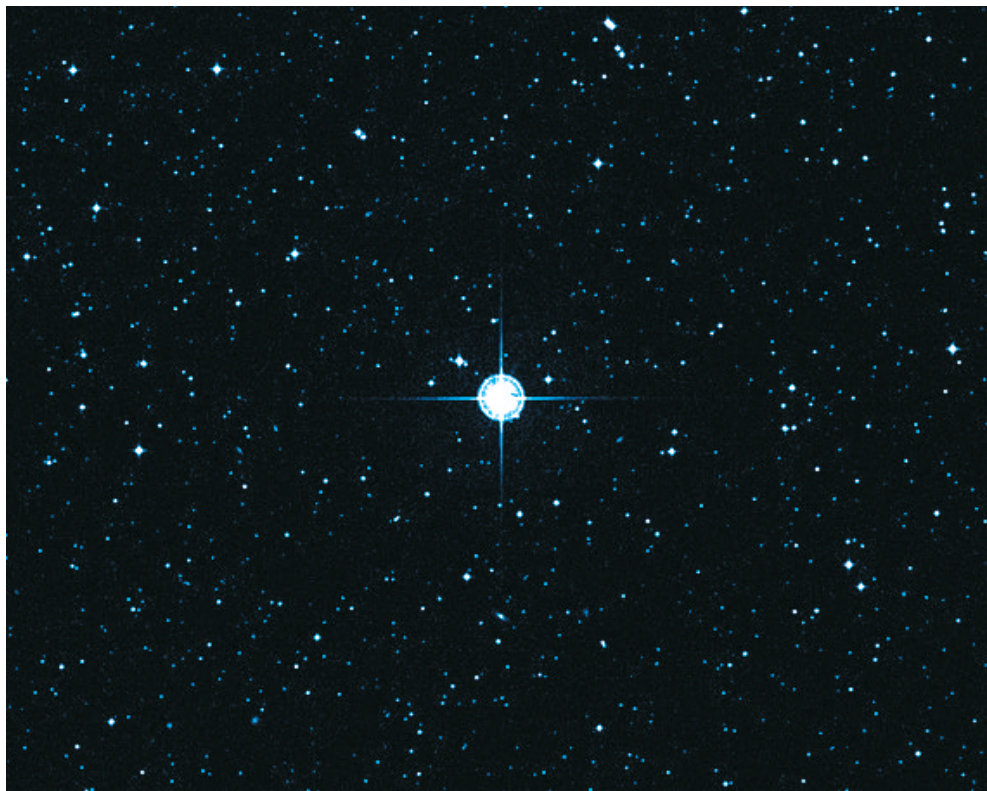
„éhes voltam, és ennem adtatok, szomjúhozottam és innom adtatok, mezítelen voltam és felruháztatok, fogoly voltam és meglátogattatok, beteg voltam és eljöttetek hozzám”. Amikor Jézus az alapvető emberi létszükségleteket felsorolja, csak egyszerűen fontos az étel is, az ital is, az öltözet is – de kétszeresen említi az emberi jelenlétet: eljöttetek, ott voltatok. Ha az emberre lett és emberi testben minden nyomorúságunkat ismerő Jézus ilyen fontosnak nevezi az emberi kapcsolatokat, akkor Ő megérti, miért vágyunk mi annyira igaz, mély, valódi kapcsolatokra – nem

csak Vele, hanem Benne egymással is. Be is akarja tölteni a vágyakozásunkat. Ezért – legalábbis részben ezért – hívja el Magának a gyülekezeteket, és ajándékoz bennünket egymásnak.

Amióta közösségemmé lett ez a gyülekezet (legalábbis elkezdett azzá lenni), azóta melegebben süt a Nap Budapesten, még az aluljárók is megszépültek, a munka terhe könnyebb, a bántások élüket veszítik. A közösségnek éltető ereje van.

Még jó, hogy templomépítő ősaink olyan komolyan vették azt a csillagot.

Dr. Szabó Andrea

Kedves rákosfalvai testvérek!

„Megáldalak téged ... és áldás leszel.”
(1 Móz. 12, 2)

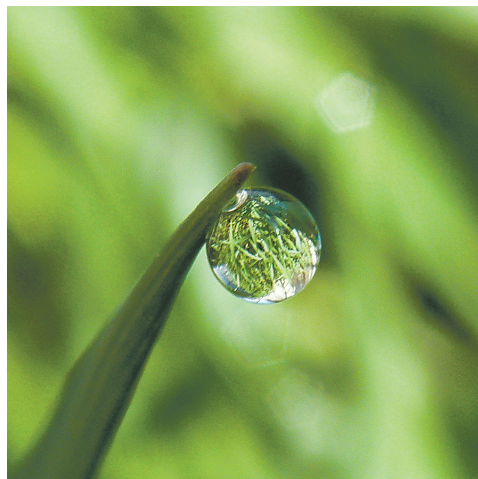
A korábban megszokotthoz képest most nem pünkösdkor, hanem később jelent meg a Zörgető, ezért elnézést kérünk.

Május 17-én ünnepeltük templomunk építésének 85. évfordulóját. Ebből az alkalmából a Hunyadi Vén Diák kórus adott színvonalas mini koncertet Sebestyénné Farkas Ilona vezetésével.

Egy örömteli hírről számolnék be, újságunk felkeltette az Országos Széchényi Könyvtár érdeklődését, ezért minden megjelent számból eljuttattunk kérésükre egy-egy példányt.

A gyülekezeti hétvégét áttettük őszi májusra. Bár sokkal melegebb nem volt, mint ősszel, de nagyon áldott volt így is. A hétvége témája stílszerűen az áldás volt. Csenki András lelkipásztor ezt alaposan körüljárta, de hallhattuk dr. Szabó Andrea bizonyágtételét is az életében megtapasztalt isteni áldásokról. A gyerekek sokat játszottak, néhányan elmentek a helyi eperfesztiválra, megnéztük az Élet szép című filmet, az alkalmat pedig úrvacsorával és morzsaszedégetéssel zártuk. Hálás köszönet minden szervezőnek és szolgálónak.

Úgy tűnik, egy régi álmunk is valóra válik. Szeptembertől ugyanis foglalkoztunk egy hitoktatót, így több gyermeket és iskolát tudunk elérni Isten Igéjével területünkön.

A legutóbbi számban közzé tett felhívás is meghallgatásra talált. Egy testvérünk elvállalta a takarítást helységeinkben. Köszönjük szépen. De szívesen veszünk minden szolgálatot, van még bőven munka a templomban vagy a kertben. Akinek van lehetősége, ideje templomi vagy kerti munkára, nálam jelentkezhet!

Idén újra lesz napközis gyerektábor augusztus 4-8-ig „Nemcsak Indiánoknak” címmel. Minden érdeklődő gyermeket szeretettel várunk! Az alkalmat tábortűzzel zárjuk.

Templomunkban új terítő került az Úr asztalára. Isten áldása legyen az adományozó életén, de ugyanezt kívánjuk az Énekeskönyv és Biblia borítók készítőinek és valamennyi szolgálónknak és gyülekezeti tagunknak!

Az áldásról egy evangéliumi ének sorait ajánlom a testvérek figyelmébe!

Tégy Uram engem áldássá

Tégy, Uram, engem áldássá,
Lelkedet úgy várom!
Tedd te a szívem hálássá,
hogy neked szolgáljon.
Bárhová küldesz,
ajkamról zengjen az új ének.
Tégy, Uram, engem áldássá,
oly sok a bús élet.
Tégy, Uram, engem testvérré,
Lelkedet úgy kérem,
Tedd te a szívem, tedd késszé,
bízni a testvérben.
Sejteni engedd, mit érez:
boldog-e, szenved-é?
Vigy közelebb a testvérhez,
népedet tedd eggyé!

Esküvő:

Eperjesi Gábor és Blazsek Erzsébet

Keresztelő:

Davidovics-Gáspár Adrienn

Konfirmáció:

Lénárt Edina, Jákói Lilla Vivien, Sárossy János, Csibi Alexandra, Mező Csenge Jolánta

Felnőtt konfirmáció:

Davidovics-Gáspár Adrienn, Lovas Szilvia Judit

Temetés:

Gödény Károly, Magyar Lászlóné

Ne hagyd abba a jót ami másnak áldás lehet!

Egyszer nagy szárazság köszöntött be a pusztán. Először a fű barnult el és sült ki. Aztán a bokrok és a kisebb fák is kihaltak. Nem esett az eső, a frissülést hozó reggeli harmat is elmaradt. Sok állat szomjan halt, mert csak kevésnek volt ereje kimenekülni a sivatagból. A szárazság tovább fokozódott. Még a legerősebb és legidősebb fák is, melyeknek gyökerei mélyen a földbe hatoltak, elvesztették leveleiket. Minden kút és folyó, forrás és tó kiszáradt. Egyetlenegy virág maradt életben, mert egy egészen kicsi forrás pár csepp vizet adott neki.

De a forrás kétségbeesett: „Minden kiszárad, szomjan hal és elpusztul, és én mindezen semmit nem tudok változtatni. Mi értelme van még annak, hogy pár csepp vizet hozzak fel a mélyből a felszínre?” Egy vastag, öreg fa állt a közelben. Hallotta a forrás panaszát, és mielőtt meghalt, ezt mondta neki:

„Senki nem várja tőled, hogy az egész pusztaságot felvirágoztasd. Neked csak az a feladatod, hogy egyetlen egy virágnak életet adj. Semmi több.”

ismeretlen szerző

Csendes napok Tahiban

Vasárnap délután van. Újra itthon vagyok. Elmúltak a csendes napok. Kezdem kipakolni az útitáskámat. De lám csak, mi ez? Mit hallok? Valahonnan a mélyből dallamfoszlányok érkeznek. Még szaggatottan, halkan, de egyre erősödve. Makacsul újra és újra visszatérnek. Még kissé bizonytalanul, csak dúdolgom, de aztán hangosan énekelek:

„Áldjon meg téged az Úr És őrizzen meg téged Ő. Világítsa meg ... Rajtad arcának fényét, .. És könyörüljön terajtad Ő. - Már teljesen fellelkesültem - Fordítsa tereád az Úr az Ő orcáját. Adjon tenéked békességet, és hozza el az Ő országát.”

Csak az volt a baj, hogy ez a kis részlet az „Ároni áldás” zenei feldolgozásának csak a refréne. Hogy van a dal szövege? Sehogyan sem jutott az eszembe. Minden addigi tevékenységemet félbe hagyva, kutakodni kezdtem hát, keresztyén daloskönyveim tartalom jegyzékeiben, de nem találtam. „Gyérünk az internetre, a youtube-on biztosan megtalálom!” - gondoltam. Megtaláltam: <https://www.youtube.com/watch?v=EgZuj9L6kpQ> (Új Forrás Együttes előadásában hallható és látható.)

„Mielőtt a világ meglett, Ő már téged eltervezett. Téged Ő már akkor szeretett. Tesztet ő alkotta. Lelkedet Ő formálta. Azért vagy, mert ő akarta.” - Énekelte az előadó.

Ez az. Gondoltam. Pontosan erről szólt a csendes hétvégénk programja. Isten szeretetéről. Isten áldásáról. Az áldásról, amely egy olyan állapot, ahol az ember Is-

tennel közösségben van. Ahol Isten áll az emberi világunk középpontjában. Mert Atyánk a hajunk szálát is számon tartja, és mindenkor gondja van ránk. Mert amikor halljuk, mi több meghalljuk a hangját, megértjük az üzenetét, és Ő vezérli, irányítja gondolatainkat, akkor élhetjük meg Isten áldását. Kezdetben, amikor Isten a világot teremtette, meg is áldotta. (1Móz 1,22-28) Minden jó volt. Tökéletes. Ám a Teremtő szabad akaratot adott az embernek, csupán csak egy tilalma volt: „A kert minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod.” (1Móz 2,16,17) Az ember bűnbe esett, mert nem engedelmeskedett. A bűn belépett a világba, ez pedig kiváltotta az ember átokkal sújtását. A bűn büntetést von maga után, és az ember az áldott állapotból, áldatlan állapotba került. Mindaddig, amíg szövetségben vagyunk az Istennel, áldott állapotban élhetünk, aminek következtében békesség, és reménység uralkodik a szívünkben, mert az áldás ígéret és egyben

jutalom is. (5Móz 28,1-14) Amíg kapcsolatban vagyunk mennyei Atyánkkal, lelki tengerünk vize nyugodt és csendesen hullámzik. Ilyenkor boldognak érezzük magunkat. Csupán csak meg kell tartanunk az Urunkkal kötött szövetséget. A péntek esti áhítaton az „Áldás és Átok” fogalompárról beszélt András, a lelkészünk. A hangsúlyt az áldásra fektetve, a Szentírásból vett példákkal illusztrálta a prédikációját. És azzal kívánt nyugodalmas jó éjszakát, Isten által rábízott testvéreinek, hogy mindenki gondolja végig az életét. Keressen az életében olyan eseményeket, amelyekről úgy érezte, hogy az, Istentől kapott áldás volt a számára. Azért kérte ezt, mert a következő nap témája az áldás lesz, és azt szeretné, ha ezt interaktív módon tudnánk kibontani és megbeszélni. Hiszen most, távol a világ zajától, van elég időnk és nyugalmunk, hogy testvéri közösségben legyünk egymással, és Jézus Krisztussal.

„Mikor elszakadtál Tőle, Ő utánad jött a Földre. Helyetted ő ment keresztre. A halálból kihozott. Sebeivel meggyógyított. Vérével tisztára mosott. Megmentette a lelket. Tőle kaptál új életet, mert Ő maga a szeretet. Ő a te édesapád. Országá a te hazád, még odaérsz, Ő vigyáz reád.” - folytatódott az ének.

Másnap reggeli, és egy órányi szabadidő után találkoztunk a templomban. Felnőtt testvéreim körbe rendezték székeiket és helyet foglaltak. Közös imádság következett. Körülölelte őket a csend, melyet megtört a lelkész halk, szeretetteljes hangja, és kezdetét vette a délelőtti szent foglal-

kozás. Lassacskán szóra nyílt a testvérek ajka. Csodálatosan mély, és megrázóan szép vallomásokot hallhattak egymástól. Még a bátortalanabbak is kinyíltak, érezvén testvéreik őszinte vallástételét. A kis közösség tagjai úgy érezték, Jézus Krisztus a maga valóságában ott ül közöttük. Hiszen ő mondta: *„Mert ahol ketten, vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.”* (Mát 18,20) Úgy érezték Jézus mosolyogva, végtelen nagy szeretettel hallgatja a beszámolóikat. (Éppen úgy, mint hajdanán, amikor a tanítványok tértek vissza az első küldetésükből.) Áldott órákat töltöttek együtt. Hosszas imával; egymásért, nagy beteg testvérükért, és a gyülekezet azon tagjaiért, akik nem voltak velük, fejeződött be a délelőtti program. Soraim úgy hangoznak, mintha én nem lettem volna a többiekkel együtt. Fizikai értelemben nem is voltam, mert;

Laura testvéremmel magunk köré gyűjtöttük a kicsinyeinket és egy másik közösségi szobába mentünk velük. Mialatt szüleik a templomban együtt voltak testvéreikkel és Urukkal, mi külön foglalkoztunk a gyerekekkel. Meséltem nekik arról, hogy a jó pásztor hangját ismerik az ő báránykái, és ha meghallják a hangját, azonnal követik Őt. Az után meséltem nekik egy történetet arról, hogy milyen érzés az, ha egy ember, aki eddig vak volt, ezután látóvá válik. És hogy nem szabad senki fölött sem ítélnünk. Végül meséltem nekik arról, hogy hogyan kereste, és találta meg egy bibliafordító misszionárius, az őslakosok szókincsében azt a

szót, amely tökéletesen megfelel a mi „*engedelmesség*” szavunknak. Természetesen minden történetet el is játszottunk a gyermekeinkkel. Ezután énekeltünk. Laura előre letöltött a youtbe-ról énekeket, és ezeket tanultuk énekelni és mutogatni, hogy mozoghassanak is közben kis manócskáink. Laura és én nem voltunk együtt a korunkbeliekkel, de ennek ellenére mindketten úgy éreztük Isten áldása van rajtunk. Mi is közösségben vagyunk az Urunkkal. Tündérik és végtelenül kedvesek voltak a csemetéink. A gyermek is Isten áldása. A 127. Zsoltárunkban nagyon szépen van ez leírva. A hosszúra nyúlt benti foglalkozás után kimentünk a szabadba és játszottunk a gyerekekkel. Aztán befejeződött a felnőttek programja is, és ebédelni mentünk. Ebéd után szabad foglalkozás volt, délután fél négyig. A gyerekek a csodálatosan szép és hatalmas parkban játszottak. Néhányan megnéztük az „Eper Fesztivál” rendezvényét a közel-

ben. Mások pihentek. Majd ismét találkoztunk a templomban, mert ez volt a főhadiszállásunk egész hétvégén. Filmvetítés következett. Egy film a felnőtteknek, és kettő a gyerekeknek. Közben vetélkedőt is rendeztünk. Bendegúz, a Kiss család kisebbik fia, fantasztikusan jó kérdéssort állított össze, amelyre válaszolva, pontokat lehetett kapni és gyűjteni. A társaság két csapatra oszlott. Bendegúz volt a játékmester. Gratulálok neki. Nagyon ügyes és jól felkészült volt. Izgalmas, és jó hangulatú volt a játék. Vacsora után ismét elcsendesedtünk és közös áhítatot tartottunk. Azt követően a gyermekek nyugovóra tértek. Mi pedig felnőttek, vidám szituációs játékba kezdtünk. Volt ott minden; móka és kacagás. Késő este volt, már jócskán besötétedett, a madarak is abbahagyták csodálatos éneküket és megpihentek a fészükben, mire mindenki lefekvéshez készülődött. Vasárnap a csendes hétvégénk utolsó napjára ébredtünk. Reggeli

után az istentisztelet előtt meghallgattunk egy nagyon tartalmas és mindnyájunk számára tanulságos bizonyágtételt. Azt követte az istentisztelet, úrvacsorát is kaptunk, és végül a lelkészünk egyen- egyenként, mindnyájunkat, személyre szóló igével áldott meg. Csodálatos érzés volt. A hétvégénket az én bizonyágtételemmel zártuk. Mert, én is elmondtam milyen sokszor, és sokféleképpen rész- sültem életem során, Isten áldásában. Ezek után ebédeltünk. Mindenki addig maradt a délután folyamán, ameddig akart. Még egy ideig beszélgettünk az el- múlt órák eseményeiről. Az általános vé- lemény az volt, hogy áldott órákat töltöt- tünk együtt. Öt éve jár ez a kis csapat csendes hétvégére Tahiba, de ez volt kö- zülük a legjobb. – mondták.

Áldást lehet kapni, adni és hirdetni. Az áldatlan állapotból át lehet lépni az áldott állapotba. De hogyan? Először fel kell ismer- jük bűnös létünket. Be kell ismerjük. Meg kell valljuk bűneinket és hinnünk kell Isten ígéreteiben. Krisztus keresztyéhez kell mennünk, és oda kell helyeznünk minden terhünket. El kell fogadjuk Jézus Krisztust Urunknak és Megváltónknak. Más szóval; meg kell térnünk. Megtérésünk után meg- változik a gondolkozásunk, ezt követően az életünk is. Más lesz az értékrendünk. Más- hová kerülnek a súlypontok. A világban mindenkor voltak, vannak és lesznek is kí- sértések, de nekünk igyekeznünk kell el- lenállni a kísértéseknek. Hittel kell kérni Urunk segítségét, mert nem akármilyen Urunk van ám; „*Mennyi minden tud lenni Jézus! Egyszer barát, máskor bíró, mindig*

király, szakadék szélén pásztorrá változik, betegségben orvosunk lesz, halálban bajtár- sunk, elbukásban az életnek, az újrakezdés- nek és a végső győzelemnek a Fejedelme.” (Ravasz László)

Testvéreim nem tudjuk önmagunkat meggyógyítani, sem megváltani. Megvált- tozni sem tudunk a magunk erejéből. Mert csak Isten kezéből kaphatjuk meg a szaba- dítást, és a kegyelmet, de nem cselekedete- inkért. Szívünket csak Ő tudja megmun- kálni és megváltoztatni. Csak hinnünk és bízunk kell benne! Csak szeretnünk kell Őt!

Pál apostol szavaival szeretném zárni kis beszámolómat: „*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a ja- vukra szolgál, azoknak, akiket elhatározá- sa szerint elhívott. Mert akiket eleve kivá- lasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókka legyenek Fia képehez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között. Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azo- kat meg is dicsőítettette.*” (Róm 8, 28-30)

Urunk köszönjük, hogy együtt lehet- tünk veled. Köszönjük, hogy érezhettük a te jelenlétedet, és részesülhettünk a veled töltött áldott órákban. Köszönjük, hogy hallhattuk a madarak énekét, láthattuk a virágok pompás öltözetét. Örülhettünk gyermekeinknek, és együtt lehettünk ve- lük és egymással szeretetben, békesség- ben. Megannyi áldás, mit Tőled kapunk. Köszönjük, hogy a mi féltőn szerető és gondoskodó Istenünk vagy. Ámen.

Némethné Zsuzsa

Szentföldi úti beszámoló 2013. október

II. rész Jordánia

Zarándokúti beszámolómat, a Jordániában felkeresett helyek bemutatásával folytatom, ahol a Testvérekkel két napot töltöttünk el.

Bevezetéképpen néhány információ az országról: Magyarországnál alig nagyobb területű, 90%-a kietlen pusztaság, amelynek nagy részén még növényzet sem él. A lakosság az ország északnyugati részén összpontosul, ahol van víz, termékeny a föld és az időjárás enyhébb mint a sivatagokban. Vallási megoszlása: 95% muszlim, 4% keresztyén, 1% egyéb (itt megjegyzem, hogy ezért minden reggel a műezzin imára hívására ébredtünk fel). Bevételei elsősorban a turizmusból származnak, továbbá foszfátot és kálisót exportál. A Közel-Kelet legbékésebb országa, így a körülötte fekvő országokból (legutóbb Szíriából, előtte Egyiptomból) harcok idején, sok menekült érkezik ide.

Jerash

Petra után az ország második leghíresebb látnivalója. Kr.e. 4. században alapították, Nagy Sándor háborúja után lett jelentősebb település. Kr.u. 129-ben Hadrianus császár is járt itt, ennek emlékére diadalív is van a városban.

Az 5. század közepére a keresztyénség lett a vidék többségi vallása. A 7. századi perzsa és muszlim rombolásokat betetőzte

a 8. században egy nagy földrengés, ezután a város hanyatlásnak indult.

A romokat 1806-ban fedezte fel Ulrich Seetzen német utazó. A város nagy részét homok fedte, ezért az épületek nagy része viszonylag jó állapotban maradt, és bepillantást nyerhettünk a római városépítészetbe. Az óriási romváros központja a Fórum, 63 ión oszlopával. Mögötte látható az 5 ezer nézőt befogadó Déli Színház, melyet az első században építették. A Fórum túlsó oldalán kezdődik a korintusi és ión oszlopokkal szegélyezett 600 méter hosszú Cardo Maximus, amelynek még ma is, az eredeti kőburkolatán sétálhattunk.

A fő útvonalat két keresztút keresztezi, találkozásuknál négyes oszlopköteget építettek, a 4 oszlopon, 4 szobor áll. A keresztyén templomok közül romokban hever ugyan, de említésre méltó Szent Kozma és Szent Damján közös temploma, mellette Keresztelő Jánosé, majd Szent György temploma. Mindhárom a 6. században építették, és belsejükben szép mozaikpadló maradványokat is láthattunk.

Madaba

Éjszakánkat Ammanban töltöttük, de csak átutazóként láthattuk az ország fővárosát, amely sugárútjaival és épületeivel nem különbözött más nyugati nagyvárostól. Utunkat az Ammantól 30 km-re délre fekvő Madaba megtekintésével folytattuk, amely egy termékeny fennsíkon fekszik. Mózes vette birtokba, és a prófétáknál együtt szerepel a többi moábita várossal (Ézs. 15,1-2). Bizánci korában püspöki székhely volt, 14 keresztyén templommal. 614-ben a perzsák lerombolták, 746-ban pedig földrengés pusztította el.

A város nevezetessége a görög orthodox templomban látható madabai térkép, amely Kr.u. 560 körül készült. Ma már töredékesen látható, az eredetileg 17,5x10 m-es mozaik, amelyhez több mint 2 millió kövecskét használtak fel. A térkép, amely több mint 150 települést örökölt meg a megfelelő elnevezéssel, a 6. századi Jeruzsálemet is ábrázolja, szinte az akkoriban fontos összes jeruzsálemi műemlékkel, ezek közül összesen 36 beazonosítható. Madaba tehát a mozaikváros. Mi is jár-

tunk egy mozaik készítő műhelyben is, ahol szellemi fogyatékos embereket is foglalkoztatnak, és csodálatos munkák kerülnek ki a kezeik közül.

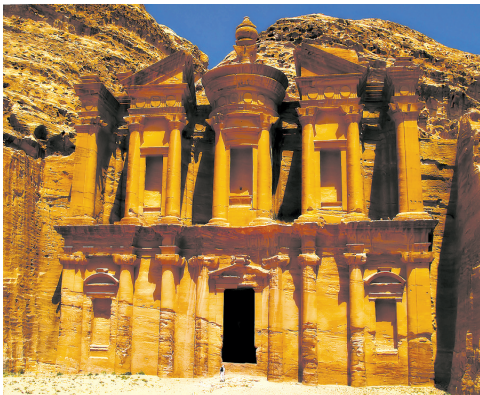
Nébó hegy

Madabától 10 km-re nyugatra, egy fennsík szélén van a 808 m magas Dzsebel Nebó, a bibliai Nébó hegy. A hagyomány szerint ez Mózes sírjának a helye. Mózes innen tekintett le az ígéret földjére „*És felmené Mózes a Moáb mezőségéről a Nébó hegyére, a Pizga tetejére, a mely átellenben van Jerikhóval: és megmutatá néki az Úr az egész földet, a Gileádot Dánig*” (5Móz. 34,1).

Ferences templom és kolostor látható a hegy szélén. Fém kígyó tekereg egy oszlopon, a 4 Móz. 21,1-9 emlékére, amelyet a keresztyénség Krisztus előképnek tart. A ferences atyák 1930 körül vásárolták meg a helyet és nekiálltak az ásátásoknak. A feltárások bizonyítják, hogy itt már a 4. században állt templom és kolostor. E fölé egy modern építményt emeltek, és ide gyűjtötték össze a környék sok szép mozaik leletét.

Petra

Második éjszakánkat Petrában töltöttük, ahova késő este érkeztünk meg, így a várost csak másnap reggel láthattuk igazi szépségében. A hely neve sziklát jelent, ez volt a nabateusok fővárosa. Sziklakanyonon át vezet az út oda, és a kövek színei azért olyan változatosak, mert a kioldott ásványok megszínezték. Minden egyes épülete sziklába vájt (nem lehetett lerom-

bolni). Sokáig beduinok lakták kb. 1980-ig, akkor elköltöztették őket innen.

A nabateusok már a Kr.e. 6. század elején kezdtek Edómba nyomulni, de csak a Kr.e. 4. században vonták ellenőrzésük alá az Akaba és a Holt-tenger közötti völgyterületet. Petra kereskedésének köszönhetően, lassacskán virágzó birodalmi főváros lett, nagy befolyással, egészen Szíriáig. A vámszedés, útellenőrzés volt rájuk jellemző. IV. Aretas, aki Kr.e. 9-től Kr.u. 40-ig uralkodott e területen, hatalmát egészen Damaszkuszig kiterjesztette.

Pál damaszkuszi „pálfordulásáról” olvassuk: *„Damaskusban Aretás király helytartója őrzette a damaskusiak városát, akarván engem megfogni. És az ablakon át, kosárban bocsátottak le a kőfalon, és megmenekültem kezei közül.”* (2Kor. 11,32-33.)

A bizánci időszakban még püspöki székhely volt, ekkor sok épülete keresztényen arculatot öltött, de a 7. századi muszlim invázió során Petra háttérben maradt és csak 500 év múlva, amikor a keresztiesek megérkeztek, ébred fel egy idő-

re. Kiverésük után Petrát mindenki elfelejtette...

1812-ben egy svájci utazó Burchardt fedezte fel Európa számára. Maga a Siq egy 1200 m hosszú sziklahasadék, a meredek sziklák néhol a 200 méteres magasságot is elérik. Legimpozánsabb látványossága az El-Khazneh, a Kincstár, pontosabban " a fáraó kincstára". Az építmény, a Közel-Kelet hellenisztikus építészetének jó példája. Talán síremlék volt, valamelyik nabateus királyé, később templomként is használhatták. Az épület belsejében nincs semmi. (Csak érdekességként megjegyezném, hogy itt forgatták az Indiana Jones és az utolsó keresztes lovag című filmeket)

Sok sírt láttunk szerte széjjel, mert Petra temetkezőhely is lehetett. Amphitéátruma 7-8 ezer nézőt fogadott be, a 15 m magas fal biztosította a jó akusztikát. 363-ban földrengés döntötte roba a színházat, azóta nem használták. Körülötte több barlangba is benézhattünk, melyeket nem sírkamrának, hanem lakóháznak használtak.

Petra gyönyörűséges, ám néha félelmetes (Isten alkotásainak fensége semmi voltunkkal – ugyanakkor mindenképp fölöttei hatalmával és szeretetével – szembe-sít), sziklakanyonját elhagyva, újra buszra szálltunk. Elbúcsúztunk Jordániától és visszatértünk Izraelbe, pontosabban Jeruzsálembé. Következő alkalommal Betlehemben és Jeruzsálemben, néhány olyan helyre kalauzolom el a Testvéreket, ahol a két évvel korábbi utunk során nem jártunk.

Biszák Ágnes

A telhetetlen mackó

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy, kerek erdő. Ebben az erdőben lakott egy fiatal mackó a szüleivel. Ubul - így hívták az ifjont - kezdetben vidáman, sok-sok játékkal töltötte napjait. Az erdő összes állata kedvelte, mivel kedves, udvarias bocs volt.

Ahogy nőtt, növegetett, egyszer csak azt vette észre, hogy sokkal erősebb a játszópajtásainál. Már senki sem akart vele piros pacsit játszani, sem pedig szkan derezni, hiszen ez egyre veszélyesebb vállalkozássá vált. A mackó hamar észrevette, hogy a többiek tartanak tőle. *„Erősebb vagyok, mint bárki más. Én vagyok az erdő ura”* - gondolta.

Ez még nem is lett volna akkora baj. Nagyobb gondot jelentett, hogy a mi mackó barátunk kezdett egyre többet követelni saját magának. Megtiltotta a többieknek, hogy a málnából egyenek, és a vadméhektől elszedte az összes mézet.

Történt egyszer, hogy a málnabokorra rászállt egy kismadár, és csipegetni kezdett. Ubul dühösen rohant oda.

- Hogy merészelsz enni az én málnából? - kiáltott rá a kővé dermedt szárnyas jószággra. - Nem tudad, hogy ez az én málnám?!!!

A mackó egy rántással kitépte a földből a bokrot, szegény madárka alig tudott elmenekülni.

Másnap a mackó arra lett figyelmes, hogy egy őzike ivott a közeli forrásból.

- Hogy mersz inni az én engedélyem nélkül? - mordult fel a mackó. - Takarodj innen!

Mérgében egy nagy földrögöt próbált hozzávágni az őzikehez, de az ügyesen arébb szökkent, a föld pedig beleesett a forrásba.

- Ti is, mind takarodjatok az erdőből! Itt minden az enyém! - kiáltott rá az időközben összesereglett állatokra.

Az állatok riadtan ugrottak arrébb. Mivel látták, hogy a mackó nem tréfál, szomorúan útnak indultak új otthont keresni.

Másnap Ubul elégedetten ébredt. „Végre enyém az egész erdő!” - gondolta. Kiment a forráshoz, hogy igyon, de a forrás eldugult a tegnapi földrögtől, csak egy zavaros vizű pocsolya volt a helyén. Továbbment a málnáshoz, de látta, hogy a bokor helyén már csak a kiszáradt maradványa maradt. Úgy gondolta, megvigasztalja magát egy kis mézzel, de szomorúan látta, hogy a méhek elköltöztek, csak az üres odú maradt a helyükön. Ubul leült egy kidőlt fatörzsre, és bánatos orrlógatásba fogott.

– Ubul, Ubul, mit csináltál? – szólalt meg egy mély hang a háta mögött. Édesapja fejcsóválva nézte az üres, megsebzett erdőt.

– Én nem ezt akartam! Én azt hittem...

Azt hitted, hogy te vagy az erdő ura? Azt hitted, mert erős vagy, minden téged illet? – vágott a szavába az apja. – Valamikor én is azt hittem – folytatta szomorú hangon. – Nekem is a saját káromból kellett okulnom.

– És most mit csináljak?! – Ubul panaszos hangjára csak a visszhang felelt. Az erdő teljesen kihalt volt, a madarak elmentek a többi állattal együtt.

– Légy szerény, és reménykedj, hogy még kijavíthatod a hibádat! – mondta az apja.

Ettől kezdve Ubul teljesen megváltozott. Mindenekelőtt kitisztította a forrást, szerencsére meg is eredt belőle a víz újra, mint azelőtt. Aztán rendbe rakta a málnabokrokat, kiszabadította őket a többi növény fogságából. Aztán végignézte az odúkat, azokat is kitisztogatta, néhányat még

fakéreggel is kibélelt, arra számítva, hogy beköltözik egy madárcsalád vagy egy mókus, hiszen már nagyon unta magát, nagyon hiányoztak a régi barátai.

– Kéhem szépen, foglalt ez az odú? – szólalt meg a feje fölött egy vékony, racsolós hang.

Ki vagy te? – szólalt meg Ubul örvendezve.

– Én egy mókus vagyok, aki lakást keres. A szomszéd ehdőben ugyanis nincs egy áhva szabad odú, amit béhbe vehetnék.

– Ide nyugodtan beköltözhetsz! Gyere nyugodtan, mókus testvér! Hozd magaddal a családot is!

– Még nincsen ahám, de ha jók lesznek a köhülmények, kehesek magamnak egy hölgyet, akivel megoszthatom szehény hajlékomat - mondta a mókus.

Ubul ettől kezdve vidámabban jött ment az erdőben. Alig telt el néhány nap, és egy csapat vadméhre lett figyelmes, amint egy odúban ténykedtek. A mancsa már ösztönösen indult volna a reménybeli édesség irányába, de aztán megállt félúton.

– Nyughass, Ubul – intette le saját magát –, ne bántsod őket, nekik is szükségük van arra a kis mézre!

Minden nap újabb és újabb örömet hozott Ubulnak. Lassan visszatértek a madarak, a sünök, az őzikék és az erdő összes állata. Ubul pedig soha többé nem fenyegette meg őket. Az erejét csak akkor használta, ha segíthetett valamelyik kis barátján, az erdő teremtményein.

Mikola Klára

ALKALMAINK:

Istentisztelet	Vasárnap 10.órákor
<i>(Minden hónap utolsó vasárnapján úrvacsora osztás)</i>	
Gyermek istentisztelet	Vasárnap 10 órákor
<i>(az Istentisztelettel egy időben a gyülekezeti teremben)</i>	
Bibliaóra	Csütörtök 18 órákor
Ifióra	Péntek 18 30 órákor
Baba-mama klub	2 hetente kedd: 10 órákor
Szépkorúak klubja	2 hetente kedd 10 órákor
Szolgálók imaközössége	minden hónap
	második keddeje: 18 órákor
Házaskör:	havonta egyszer vasárnap

HIVATALI IDŐ:

Kedd	09:30-12:30-ig
Csütörtök	16:00-19:00-ig
Péntek	09:30-12:30-ig
Vasárnap	09:00-13:00-ig

ELÉRHETŐSÉGEINK:

CSENKI ANDRÁS lelkipásztor és **KISS LÁSZLÓ** gondnok

Cím: 1106 Budapest, Kerepesi út 69.

Telefon: 260-6943

e-mail: rakosfalva@gmail.com

www.rakosfalva.net

Mindenkit szeretettel várunk gyülekezetünkbe!